

Премръзнали крака и пудинг от грис

Животът на пеперудите е много кратък. Те блестят в ослепителните си багри и пърхат възхитително само няколко седмици. После умират. За да ги видиш, трябва да си на точното място в точното време. Така видях пеперудения лъв – просто се озовах на точно то място в точното време. Не сънувах. Не сънувах нито него, нито всичко останало в тази история. Видях го съвсем ясно – син и блестящ под светлината на слънцето през един юнски следобед, отдавна, когато бях малко момче. Беше преди много години, но не го забравям. Не бива да забравям. Обещах им, че ще го помня.

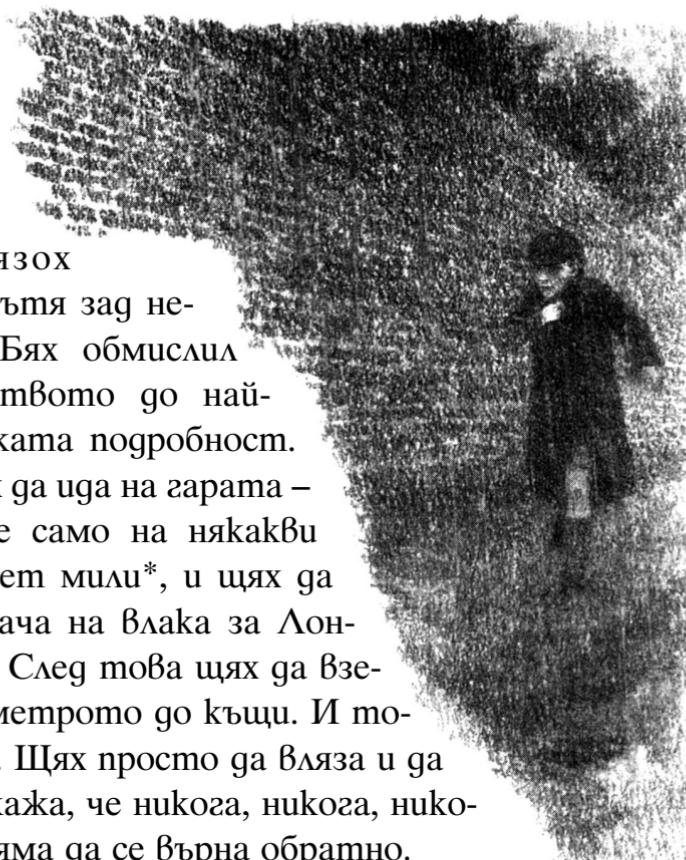
Бях на десет години и учех в училище с пансион в затънтената провинция на графство Уилтшър. Бях далеч от дома и това ме убиваше. Дните тук бяха безкраен низ от латински, говеждо задушено, ръгби, наказания, синими, кросове, премръзнали ръце и крака, зubre-

не, изпитване, скърцащи легла, кошмарни нощи, пудинг от грис. Към всичко това се прибавяше и Башър Бъмън, който ме тормозеше и превръщаше живота ми в ад. Живеех в постоянен страх от него и често си мислех да избягам, но събрах смелост да го направя само един-единствен път.

Помня, че ми се беше струпало много. Наскоро бях получил писмо от мама и ме беше налегнала мъка по дома. Башър Бъмън ме хвани натясно при шкафчетата за обувки и размаза черна вакса в косата ми, а контролното ми по граматика беше за слаб и господин Картьр ме накара да седя вътре с книга върху главата през целия час. Това беше лъбимото му изтезание. Стоях, гледах стената, чувствах се по-нещастен от когато и да било, чоплех мазилката и се заклех, че ще избягам.

Измъкнах се следобеда на следващата неделя. С малко повече късмет щях да забележам липсата ми чак на вечеря, а дотогава щях да съм далече. Далече и на свобода.

Покатерих се по оградата в дъното на училищния парк. Там имаше дървета и не можеха да ме видят. Скочих на земята от другата страна и се втурнах да бягам. Тичах така, сякаш ме гонеше глутница настървени кучета. Спрях чак когато прекосих Инъсънт Брийч и

излязох
на пътя зад не-
го. Бях обмислил
бягството до най-
малката подробност.
Щях да уда на гарата –
беше само на някакви
си пет мили*, и щях да
се кача на влака за Лон-
дон. След това щях да взе-
ма метрото до къщи. И то-
ва е. Щях просто да вляза и да
умкажа, че никога, никога, нико-
га няма да се върна обратно.

По пътя почти нямаше движение,
но всенак вдигнах яката на дъждобрана, за да
не би някой да забележи униформата ми. За-
почна да вали. Първите капки бяха тежки и
отрибисти и предвещаваха, че дъждът няма
да спре скоро. Пресякох и затичах по широка-
та ивица трева от другата страна. Покрай

*1 миля = 1.609 km

Пеперуденият лъв

нея се издигаше висока тухлена стена, обрасла почти изцяло с бръшлян. Продължаваше далече напред, докъдето погледът ми стигаше, прекъсната само от масивната арка на портата при завоя на пътя. Върху арката се беше изтегнал голям каменен лъв. Когато приближих, видях, че е разтворил пасть и реве под дъжда с оголени зъби. Спрях и видях глава, за да го разгледам по-добре. Точно тогава чух, че някаква кола зад гърба ми забавя ход. Дори не се замислих. Бутнах тежката желязна порта, втурнах се вътре и залепих гръб за каменната колона на арката. Проследих с поглед колата, докато изчезна зад завоя.

Хванеха ли ме, щеше да има бой с пръчка – четири удара, а може би дори шест, зад колената. Но по-лошото щеше да е, че щях да се върна в училище – при наказанията, пудинга от грис и Башър Бюмън.

Не биваше да вървя по пътя. Беше опасно. Може би щеше да е по-добре да се добера до гарата през полето. Така щеше да е по-дълго, но пък много по-сигурно.

Странна среща

Все още обмислях в коя посока да тръгна, когато чух зад гърба си глас.

– Кой си ти? Какво искаш?

Обърнах се.

– Кой си ти? – попута отново възрастната дама.

Беше не по-висока от мен. Гледаше ме втренчено изпод периферията на сламената си shanka, по която дъждът се стичаше на малки струйки. Имаше пронизващи тъмни очи, в които не ми се щеше да надничам.

– Не мислех, че ще завали – продължи тя малко по-лобезно. – Загубил си се, а?

Не казах нищо. Тя водеше куче. Голямо куче, вързано на верига. В гърлото му гъргореше заплашително ръмжене, а космите по гърба му бяха настърхнали.

Жената се усмихна.

– Кучето казва, че си влязъл в частна собственост – обясни тя и укорително ме посочи с бастуна си. – Избягал си от онова там училище, нали? Е, ако си е все същото, какво-

то беше някога, не бих казала, че те обвинявам. Само че не може да седим така под дъжда. По-добре да влезем вътре. Ще го почерпим с чай, нали, Джак? Не се плаши от Джак. Той ръмжи и лае, но не хане.

Едва ли, помислих си аз, като погледнах към Джак.

Не знам защо, но дори за миг през главата ми не мина мисълта да избягам. По-късно често се чудех защо тръгнах с възрастната дама с такава готовност. Мисля си, че я последвах, защото тя бе искала и по някакъв начин ми бе внушила да го направя.

Последвах старицата и кучето ѝ до къщата, която беше грамадна, по-грамадна дори от моето училище. Изглеждаше така, сякаш беше израснала от земята. Трудно можеше да се види тухла, камък или керамида. Цялата сграда беше задушена от червените листа на гъва лоза, а от покрива сякаш бяха поникнали и се промягаха към небето дузина комини, обвити в бръшлян.

Седнахме близо до печката в просторна кухня със свободое.

– Кухнята винаги е най-топлото място – рече старицата и отвори вратата на фурната. – Дрехите ти ще изсъхнат много бързо. Искаш ли кифлички? – тя се наведе с известна

мъка и бръкна с ръка навътре във фурната. – В неделя винаги правя кифлички. И чай, за да ги преглъщам. Не знам дали ще ти харесат...

Тя не спираше да бъбри, докато се въртеше около чайника, а кучето ме следеше от мястото си и не сваляше очи от мене, без да мигне.

– Tokу-що си помислих, че ще си първият млад човек, който влиза в тази къща след Берти – каза жената, после известно време мълча.

Из кухнята се понесе ароматът на топли кифлички. Изядох три, преди да опитам чая. Бяха сладки и пухкави, дебело намазани с масло, което се топеше.

Тя продължи да говори весело – на мен, на кучето, не бях сигурен на кого. Всъщност не слушах, защото гледах като хипнотизиран през прозореца над рамото ѝ. Облаците се бяха разкъсали и слънцето заливаше хълмовете със светлина. В небето се извиваше удивителна дъга, но не тя спря дъха ми. Облаците хвърляха никаква странна сянка върху склона отсреща. Сянка, която имаше форма на лъв. На ревящ лъв като онзи над арката на входа.

– Слънцето се показва – усмихна се възрастната дама и ми предложи още кифлички. – Винаги се показва. Понякога може да ни е трудно да си представим, но заг облаците винаги има слънце и в края на краищата те винаги се

разпръсвам. Вярвай ми, така е!

Тя ме гледаше как се храня, а усмишката ѝ проникваше в цялото ми същество и топлеше сърцето ми.

– Ще ти кажа нещо, но не мисли, че искам да си тръгнеш. Не искам. Приятно ми е да гледам момче с такъв добър антим, приятно ми е също, че си имам компания. Но въпреки това е по-добре, като си изпиеш чая, да те върна в училището. Иначе ще загазиш лошо. Знаеш, че не бива да бягаш. Трябва да свикнеш, трябва да се научиш да гледаш на всичко отвисоко. Просто прави каквото трябва да правиш, без значение какво е то – докато говоре-

Пеперуденият лъв

ше, тя гледаше през прозореца. – Моят Берти ме научи на това, слава Богу. Или може би аз него научих. Вече не помня...

Тя продължи да говори, но аз отново не я слушах – лъвът все още беше върху склона, но сега беше син и трепкаше под светлината на слънцето. Изглеждаше като че ли диша, сякаш беше жив. Вече не беше сянка. Нито една сянка не е синя.

– Не, не ми се привижда – прошепна възрастната дама. – Той не е магия. Съвсем истински е. Той е нашият лъв – моят и на Берти. Нашият неперуден лъв.

– За какво говорите? – попутах аз.

Тя се втренчи в мен – дълго и замислено.

– Ще ти разкажа, ако искаш. Наистина ли искаш да научиш всичко това? Искаш да научиш тази история?

Кимнах.

– Добре. Първо изяж още една кифличка и си изпий чая. След това ще те заведа в Африка, откъдето е нашият лъв. Откъдето е и моят Берти. Бил ли си някога в Африка?

– Не – отвърнах аз.

– Е, тази история ще те отведе там – поклати глава тя. – Ти и аз, гвамата, ще се пренесем в Африка.

Внезапно усетих, че вече не съм гладен. Единственото, което исках, беше да чуя това, което щеше да ми разкаже. Тя се облегна на стола и се загледа през прозореца. Говореше бавно, замисляше се преди всяко изречение. И през цялото време не сваляше поглед от пеперудения лъв. Аз също.